

Siis ütles Kaarli: „Jah, se hea õppetaja! ta tulli saggedaste mele koli, lugges ja palus meiega seltsis Jummalat. Temma ütles mulle ka, et ma wägga haige pean ollema, et ma kül pean surrema, ja mul on wägga hea meel, et ta mulle tõi on rõõm, sest emma ütles ikka, et ma terweks piddin sama, ja ommeti olin ma ühhesuggune haige. Õppetaja aitab mind surma wasto walmistada ja rõõm minnoga ni kannaste ja armsaste. Oh, Tawet, kui hea on Jummal iggaühhe wasto! — ka minno waele lapse wasto!“ —

Tawet olli seggaseks sanud, tahtis lapsokesele, kes teadmatta temma juhatajaks ja maenitsejaks olli sanud, wasto rõõmisse sanud rõõmida, agga — tohter tulli tuppa. Taweti jut jäi rõõmatta, ta wõttis lua, läks omma paika ammetisse. Agga kui ta puhkis, siis seisis ikka weikesse Kaarli kahwatand näggo ta silma ees, ja ta waifne heäl olli ta kõrwus, mis ütles: „Oh kui hea on Jummal iggaühhe wasto! ka minno waele lapse wasto!“

Ei tea, ehk se ei olnud ommeti õige, kui ma rikkaste luggo ja põlwe heaks piddasin. Mis annab selle lapsokesele sedda kannatust, sedda rõõmu? — Seält tulleswad pissokese lapsed, towad wanna Tawetile koppika. Kui need lapsed mõda olliid lainud, tulli se wanna herra, kes ikka rõõmenni olli andnud, kui monni teine andja, agga tänna olli ta üksi, tuikus õiete pitka keppi warral edasi. Ta olli ni kahwatand, nago olleks ta haige olnud, — leina märk olli kühbara peäl. Jah, Tawet moistis jo ärra, et se noor mees, kes temma melest kui illus õiete olli, et se nüüd isä kõrwast ärranärtsinud. Wanna Taweti kohtas jäi se herra seisima; ta silmad olliid nuttust tuhniks lainud, ei näinud õiete rõõmu, mis Tawetile tahtis anda. Panni wimaks sure rõõmu Taweti peo peäle ja ütles: „Mo pois! parrast, — kes sind ei põlnud.“ —

Tawet mõtles nüüd sedda, et sel wannal saksal, kellel kellegist aialikkust warrast pudust polnud, et sellele nüüd keige warra jures